

prokázána a nebylo tudíž možno vydati potvrzení o nepřetržitém bydlení v M. od roku 1925.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost namítá, že svědkové s naprostou určitostí nepřetržitý pobyt prokázali a že tedy tvrzení nař. rozhodnutí ohledně svědeckých výpovědí není správné. Odůvodnění není také úplné, ježto neuvádí podstatné části svědeckých výpovědí, z nichž na nevěrohodnost a nedostatek přesvědčivosti jich usuzuje. Dále namítá stížnost, že vyhoštění nelze považovati za důkaz přerušení, poněvadž se st-l vždy ještě téhož dne od hranic do M. vrátil.

Stížnost neuznal nss důvodnou.

Žal. úřad uvádí v důvodech nař. rozhodnutí, že trvalé bydlení st-lovo v M. bylo opět vyhoštěním z republiky Československé přerušeno, aniž měl st-l možnost legálně do M. se vrátiti. Proto bydlení v M. nelze pokládati za nepřerušené, nehledě ani k tomu, že celá doba pobytu není prokázána. Stojí tedy žal. úřad na stanovisku, že vyhoštěním st-le z M. byl pobyt jeho tam přerušen a že návrat jeho do M., ježto byl ilegální, nemůže na přetržení tom ničeho měniti.

Stížnost naproti tomu tvrdí, že vyhoštěním pobyt st-lův v M. přerušen nebyl, ježto se vždy od hranic téhož dne vrátil do M. Stížnost tedy sama doznává, že vyhošťovací nálezy byly také provedeny, t. j. že st-l byl na základě vyhošťovacích nálezů vždy dopraven na hranice. Bylo-li však vyhoštění st-lovo podle jeho vlastního udání skutečně provedeno, t. j. byl-li z M. na hranice Československé republiky opět odveden, pak právem vyslovil žal. úřad, že pobyt jeho v M. nebyl nepřetržitý, poněvadž právě vyvedením jeho z M. na hranice byl opět — jak nař. rozhodnutí konstatuje a stížnost nepopírá třikrát — přerušen. Návrat st-lův, který stal se protiprávně a který, jak z opětovaného vyhoštění patrně, úřady trpěti nechtěly, je právně bezvýznamný, poněvadž byl protiprávní, nehledě ani k tomu, že provedením vyhošťovacího nálezu nastalo faktické přerušení pobytu st-lova v M.

Jestli za toho stížností doznaného stavu skutkového žal. úřad vyslovil, že pobyt st-lův v M. od roku 1925 do podané žádosti z 21. prosince 1931 nebyl nepřerušený, ježto st-l třikrát byl z M. vyhoštěn, nelze závěr ten shledávati vadným. Jestli pak za toho stavu odepřel v pořadí instancí vydati st-li potvrzení o nepřerušeném pobytu v M., nelze nalézt, že by rozhodnutí bylo nezákonné a bylo již proto stížnost zamítnouti, aniž bylo potřebí zabývati se ostatními jejími námitkami.

Č. 11.608.

Zaměstnanci veřejní: * Za nepřevzatého zaměstnance bývalého státu Rakousko-Uherského ve smyslu čl. 1 Vídeňské úmluvy č. 195/1926 Sb. dlužno pokládati také zaměstnance, jenž nebyl převzat s účinností nejpozději ode dne 30. listopadu 1923.

(Nález ze dne 18. prosince 1934 č. 23.785.)

Věc: MUDr. Petr K. v B. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu financí o převzetí pense.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-I, jakožto lékař německé chirurgické universitní kliniky v Praze, byl býv. rak.-uh. ministertvem zahraničních věcí ode dne 24. března 1912 ustanoven za primáře chirurgického oddělení rak.-uh. nemocnice v Cařihradě. Roku 1913 byl týmž ministerstvem ustanoven za přednostu chirurgického oddělení v VIII. hodn. tř. téže nemocnice, ve kterémž služebním poměru setrval až do převratu. Výměrem Rakouského státního úřadu pro věci zahraniční ve Vídni z 26. května 1920, řízeným st-li jako primáři chirurgického oddělení býv. rak.-uh. nemocnice v Cařihradě, byl st-I ke své žádosti ve smyslu § 7 lit. b) prozatímního pensijního reglementu z roku 1870 dán na trvalý odpočinek s tím, že odpočívné ročních 2.771 K 84 h bude mu od 1. února 1919 prostřednictvím likvidujícího společného finančního ministerstva Československým finančním ministerstvem v Praze poukázáno. Služební smlouvou z 20. srpna 1924 upravilo ministerstvo zahraničních věcí služební poměr st-le, jehož do té doby uznávalo technickým poradcem, pokud se týče smluvním konceptním úředníkem, tím způsobem, že mu přiznalo nárok na plat odpovídající VIII. hodn. tř. pragmatikálních úředníků a zahraniční přídavek, uložilo služební povinnosti stanovené služební pragmatikou, vyhradilo oběma stranám rozvázání poměru tříměsíční výpovědí a pro případné spory ze služebního poměru stanovilo místní příslušnost soudů v sídle české finanční prokuratury v Praze. Usnesením vlády ze 4. června 1926 propůjčen byl st-li titul legačního tajemníka II. třídy při vyslanectví v Cařihradě.

Podáním ze 17. června 1927 žádal st-I, odvolávaje se na citovaný dekret z 26. května 1920, aby mu byly ode dne 1. února 1919 dosud jemu nevyplácené pensijní požitky v úpravách podle předpisů československých v žádosti té specifikované, vypláceny československým ministerstvem financí, a to bez ohledu na jeho pobyt v cizině, ježto tam byl vázán službou při československém vyslanectví v Turecku, a konečně žádal, aby ode dne 1. července 1927 jemu příslušející odpočívné platy byly jemu vypláceny prostřednictvím československého vyslanectví v Angoře, kamž jest službou přikázán.

Podle záznamu, učiněného ve spise ministerstva zahraničních věcí dne 23. května 1928, propůjčila vláda republiky Československé usnesením ze 14. prosince 1927 st-li, jakožto smluvnímu úředníku, služební místo 5. plat. stupnice v osobním stavu úředníků vyšší správní služby ministerstva zahraničních věcí s úředním titulem vrchního ministerského komisaře.

Rozhodnutím ministerstva financí v Praze z 25. června 1928 nebylo vyhověno žádosti st-lově o převzetí pense, povolené jemu citovaným dekretem z 26. května 1920, československým státem, a v odůvodnění poukázáno mezi jiným na to, že bylo st-li dne 14. prosince 1927 propůjčeno služební místo 5. plat. stupnice v systemisovaném osobním stavu úředníků vyšší správní služby v oboru ministerstva zahraničních věcí s úředním titulem vrchního ministerského komisaře, že tím byl st-I definitivně převzat do služeb jako zaměstnanec pragmatikální a nelze jej považovati za nepřevzatého podle tak zvané Vídeňské úmluvy o pensích č. 195/26 Sb.

Toto rozhodnutí bylo ke stížnosti st-lově nálezem nss-u z 8. ledna 1932 č. 19.723/31 zrušeno pro nezákonnost, ježto vzhledem k vyhlášce ministra zahraničních věcí ze 17. června 1930 č. 82 Sb. nabyta Vídeňská úmluva a tím také i zákon o převzetí a přiznání odpočivných a zaopatřovacích požitků z 1. července 1926 č. 159 Sb. podle svého § 3 účinnosti teprve dnem 12. května 1930, takže bylo vyloučeno, aby se žal. úřad ve svém rozhodnutí vydaném již s datem 25. června 1928 o tyto zákonné předpisy opřel.

Vzhledem k tomu žal. úřad nař. rozhodnutím z 24. února 1932 opětne nevyhověl žádosti st-lově ze 17. června 1927 s tímto odůvodněním: Usnesením vlády republiky Československé ze 14. prosince 1927 bylo žadateli propůjčeno služební místo 5. plat. stupnice v systemisovaném osobním stavu úředníků vyšší správní služby v oboru ministerstva zahraničních věcí s úředním titulem »vrchní ministerský komisař«. Tímto usnesením vlády byl žadatel definitivně převzat do služeb Československé republiky jako pragmatikální zaměstnanec a nelze jej považovati za nepřevzatého zaměstnance ve smyslu čl. 1 Vídeňské pensijní úmluvy, uveřejněné pod č. 195 ve sb. z. a n. z roku 1926. Ježto není pak žadatel nepřevzatým zaměstnancem ve smyslu uvedené úmluvy, nelze jemu přiznati pensi podle ustanovení 1. odst. § 1 zák. č. 159/26 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-l stížnost, o které uvažoval nss takto:

Žal. úřad zamítl st-lovu žádost o převzetí pense s odůvodněním, že st-l nemá na toto převzetí nároku proto, že mu bylo dne 14. prosince 1927 propůjčeno služební místo 5. platové stupnice v definitivním poměru pragmatikálním, a že proto není nepřevzatým zaměstnancem bývalého státu Rakousko-Uherského ve smyslu čl. 1 Vídeňské úmluvy č. 195/26 Sb. Proti tomuto odůvodnění stížnost namítá, že st-l nebyl československým státem převzat, nýbrž nově přijat, a že podle Vídeňské úmluvy za nepřevzaté zaměstnance dlužno pokládati ty, kteří nebyly převzati do dne 1. prosince 1923, pokud se týče do dne 22. října 1926.

Základem nároku st-lem tvrzeného jest zákon z 1. července 1926 č. 159 Sb., který ve svém § 1 odst. 1 přiznává nárok na odpočivné a zaopatřovací požitky osobám, kterých se týkají úmluvy Římská ze 6. dubna 1922 a Vídeňská z 30. listopadu 1923. Tato Vídeňská úmluva, vyhlášená pod č. 195/26 Sb. již v nadpisu své I. části uvádí, že upravuje poměry bývalých státních zaměstnanců a vojenských osob rakouských, nepřevzatých do služeb států smlouvu uzavírajících, a ve článku 1 části I. stanoví, že činná služba bývalých civilních státních zaměstnanců, pokud se týče osob vojenských, kteří nebyli do dne 3. listopadu 1918 dáni na odpočinek a nebyli převzati do služeb žádné ze smluvních stran, pokládá se za ukončenou tímto dnem 3. listopadu 1918, a ve článku 2 odst. 1, že osoby v čl. 1 uvedené obdrží odpočivné požitky počínajíc dnem 1. prosince 1923.

Z tohoto ustanovení a z té okolnosti, že čl. 1 citované smlouvy mluví o zaměstnancích nepřevzatých, t. j. těch, kteří nebyli převzati, jest patrné, že tu mělo býti rozlišeno mezi těmi, kteří byli převzati s účinností nejpozději ode dne uzavření Vídeňské úmluvy, t. j. ode dne 30. listopadu 1923, a mezi těmi, kdož do tohoto dne převzati nebyli.

Poněvadž tedy, jak bylo již svrchu naznačeno, zákon č. 159/26 Sb. vzal obsah Vídeňské úmluvy co do okruhu zaměstnanců a vojenských osob za podklad pro určení osob, jimž se nárok na odpočivné přiznává, jest patrné, že není správným právní názor, o který nař. rozhodnutí jediné bylo opřeno, že za nepřevzatého zaměstnance ve smyslu zákona č. 159/26 Sb. ve spojení s Vídeňskou úmluvou nelze uznati st-le z toho důvodu, že mu bylo dne 14. prosince 1927 propůjčeno služební místo 5. platové stupnice v poměru definitivního úředníka pragmatikálního.

Č. 11.609.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
I. * Má-li pojištěnec mzdu jen v naturáliích, jest provéstí zařazení do mzdových tříd podle odst. 6 § 12 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., a to pomocnice v domácnosti, hospodářskou čeled' a učně (kromě případu odstavce 5) do II., deputátníky do III., ostatní zde uvedené do IV. třídy mzdové. — **II. Není překážkou pojistného poměru podle § 2 odst. 1 zák. č. 221/24, že zaměstnanci není poskytována mzda vůbec.**

(Nález ze dne 18. prosince 1934 č. 23.794.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 8001/29.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Užhorodě proti zemskému úřadu v Užhorodě o sociální pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje dílem pro nezákonnost, dílem pro vadnost řízení.

Důvody: Městský notářský úřad v Užhorodě výměrem z 9. září 1931 vyhověl stížnosti Státní výzkumné stanice ve V. podané proti platebním výměrům okr. nemoc. pojišťovny v Užhorodě, jimiž bylo jmenované zaměstnavatelce uloženo zaplacení pojistného nemocenského, invalidního a starobního za zemědělské zaměstnance za dobu od 24. do 30. dubna 1929 částkou 238 Kč 10 h a za měsíc květen 1930 částkou 968 Kč 72 h, zrušil napadené platební výměry a nařídil pojišťovně vydání nových platebních výměrů se zařazením dělnictva jen o jednu třídu vyšší, nežli jak odůvodňuje mzda na penězích. V důvodech se praví, že dělnictvo, o které jde, lze považovati za hospodářskou čeled' jako osoby zjednané v zemědělství na nejméně jednoměsíční práce nižšího druhu, jež sdílejí společnou domácnost se zaměstnavatelem, takže podle § 12 odst. 6 zák. o sociálním pojištění hodnota naturálních požitků může způsobiti u nich zařazení jen o jednu třídu vyšší, nežli jak ji odůvodňuje mzda na penězích.

Zemský úřad v Užhorodě nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání okr. nemoc. pojišťovny v Užhorodě a potvrdil výměr městského notářského úřadu v Užhorodě z jeho důvodů, k nimž dodal: »1. Dle ustanovení 6. odstavce § 12 zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 Sb. může hodnota naturálních požitků způsobiti zařazení jen o tři třídy vyšší, nežli jaké odůvodňuje mzda na penězích. Z toho jasně vysvítá, že, má-li někdo pouze naturální požitky, může býti zařazen nejvýše do 3. platové třídy bez ohledu na výši hodnoty naturálních požitků. Poněvadž v tomto případě všichni zaměstnanci, o něž se jedná, měli pouze naturální požitky